

Městský čáp

Čápi jsou velcí přátelé šmoulů. Často je berou na záda a přenášejí je z místa na místo. Každý rok odlétají na zimu do teplých krajů a jejich návrat na jaře je vždycky radostná událost.

Ale tentokrát jsou šmoulové celí nesví. Jeden čapí pár se nevrátil. Je možné, že by se cestou opozdili? Dny mījely a obavy šmoulů narůstaly.

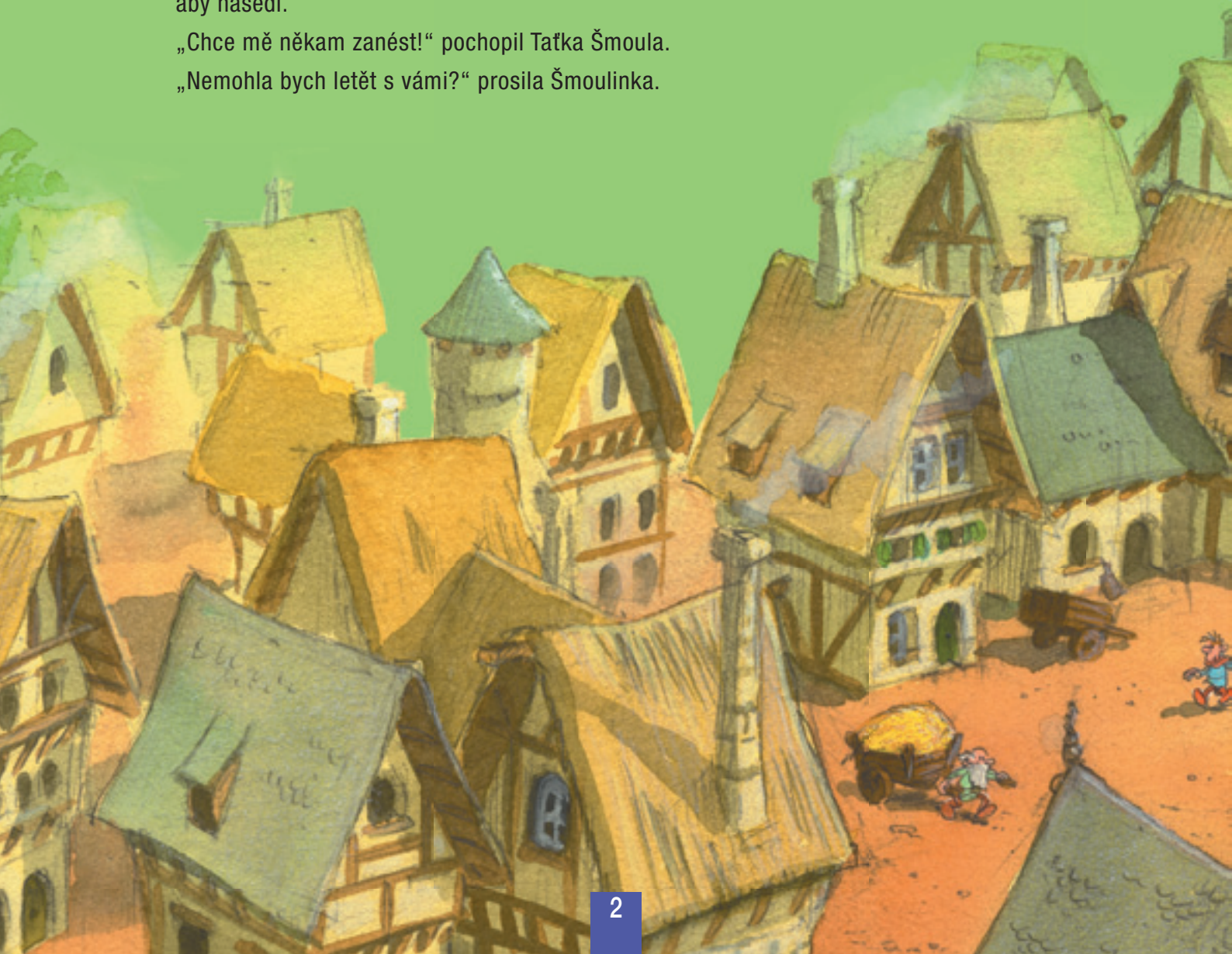
„Určitě se jim něco stalo,“ opakovala Šmoulinka se slzami v očích.

Nakonec se jednoho krásného odpoledne objevil osamocený čáp. Byl to pan čáp. Ale kde zůstala paní čápová?

Přistál přímo před Taťkou Šmoulou a sklonil hlavu, jako by ho vybízela, aby nasedl.

„Chce mě někam zanést!“ pochopil Taťka Šmoula.

„Nemohla bych letět s vámi?“ prosila Šmoulinka.

A tak je čáp odnesl oba dva.

Letěli nad lesem, polem i lukami až k nejbližšímu městečku. Čáp zakroužil nad tržištěm a snesl se na střechu radnice. Tam seděla paní čáповá, hnízdící spokojeně na věžičce.

Pozdravila návštěvníky radostným zaklapáním zobáku.

„Vy ale máte nádherný výhled!“ zvolala Šmoulinka.

„Můžete odsud pozorovat domy, krámký i lidi, kteří se šmoulují po ulicích...“

„Tak proto jste se neobjevili!“ prohlásil Taťka Šmoula. „Milostivá už se na venkově nudila! Zachtělo se jí snést vejce uprostřed městského ruchu!“

A tak, když se vše konečně vyjasnilo, mohl pan čáp odnést šmoulíky zpátky do vesničky.

„Na shledanou,“ volala Šmoulinka. „A až se vaše čápátka budou učit létat, můžete s nimi strávit pár dní u nás na venkově. Budete vždy vítáni!“

Červený šmoulovičník

Šmoulíci jsou náramní mlsouni. Jejich nejzamilovanější pochoutkou je rostlina zvaná šmoulovičník. Aby jí měli vždycky dostatek, pěstují si ji na poli. Za pomoci Tatky Šmouly vyšlechtil šmoula Farmář nový druh šmoulovičníku, velmi chutný a především odolný. Jenomže je červený.

